

Arrest

nr. 282 236 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 tot het opleggen van een inreis-verbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2019 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

1.2. Op 5 september 2022 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op 5 september 2022 treft verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel-Nationaal op 05.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, :
Naam : [F.]
voornaam : [F.]
geboortedatum : [...] 1995
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 04.02.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

In het document hoorrecht dat hem werd voorgelegd op 05.09.2022 verklaart betrokkene dat zijn partner en zijn twee kinderen in Frankrijk verblijven. Hij verklaart een broer te hebben in Bergen. Uit niets in zijn administratieve dossier blijkt dat hij een gezinsleven vormt met zijn broer. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel, voert verzoeker aan: “Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.”

Hij betoogt als volgt:

“De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De motivering luidt verder als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

In het document hoorrecht dat hem werd voorgelegd op 05.09.2022 verklaart betrokkene dat zijn partner en zijn twee minderjarige kinderen in Frankrijk verblijven. Hij verklaart een broer te hebben in Bergen. Uit niets in zijn administratieve dossier blijkt dat hij een gezinsleven vormt met zijn broer. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.”

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van twee jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft en een eerder bevel niet gerespecteerd zou hebben.

Verzoeker wenst in ieder geval volgende gegevens te benadrukken: het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, het feit dat zijn gezin zich in Frankrijk bevindt en zijn partner over de Franse nationaliteit beschikt, het gegeven dat verzoeker zelf eveneens ook over legaal verblijf in Frankrijk beschikt, ...

Het gegeven dat verzoeker over legaal verblijf in Frankrijk beschikt duidt verder onomstotelijk aan dat verzoeker weldegelijk het eerder afgeleverde bevel gerespecteerd heeft.

Er is geen enkele indicatie voorhanden dat verzoeker het eerder bevel niet gerespecteerd zou hebben. De beslissing houdt aldus op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest.

Er diende rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoeker over legaal verblijf in Frankrijk beschikt, dat hij in mei 2022 vader is geworden van een dochter, dat zijn partner de Franse nationaliteit heeft,

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van twee jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de termijn van twee jaar:

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft ter ondersteuning van het opleggen van de termijn van twee jaar.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van twee jaar.

Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is opvallend.

Verwerende partij stelt dat zij rekening gehouden heeft met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat het inzake weldegelijk een standaard motivering betreft, blijkt eveneens uit het gegeven dat de motivering slechsts 1 paragraaf betreft.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van twee jaar gelet op “al deze elementen en de immigratiecontrole proportioneel is”. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van twee jaar omdat verzoeker illegaal in het land verblijft en een eerder bevel niet gerespecteerd zou hebben, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt. Er is verder geen specifieke motivering waarom er een termijn van twee jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van één jaar.

In ieder geval blijkt uit de bijgevoegde stukken dat verzoeker over legaal verblijf in Frankrijk beschikt en weldegelijk het eerder afgeleverde bevel gerespecteerd heeft.

De motivering van verwerende partij is aldus foutief.

Verder maakt verwerende partij nergens duidelijk op wat de formulering “al deze elementen” betrekking heeft nu verzoeker geen voorgaanden heeft, er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, ...

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

2.2. Verzoeker werpt onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht op. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 74/11, §1, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.4. Verweerder duidt in de bestreden beslissing niet aan of hij toepassing maakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° dan wel 2° van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat niet werd uitgevoerd, kan worden begrepen dat hij toepassing maakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verweerder legt dus het inreisverbod op omdat hij vaststelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 4 februari 2019 werd betekend en dat hij niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

2.6. Verzoeker betoogt onder meer dat hij het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk heeft uitgevoerd. Ter ondersteuning van zijn betoog voert verzoeker aan dat hij beschikt over een geldige verblijfstitel voor Frankrijk, dat zijn partner de Franse nationaliteit heeft en dat hij vader is van twee kinderen die eveneens in Frankrijk verblijven, onder wie een dochter die werd geboren in mei 2022. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een geboorteakte van een kindje geboren op 9 mei 2022 in Frankrijk van wie hij stelt de vader te zijn en een kopie van de Franse nationale identiteitskaart van de moeder van dit kindje van wie hij beweert dat zij zijn partner is. Hij concludeert dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheden. Hij voegt eraan toe dat er geen enkele indicatie voorhanden is dat hij het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten niet zou hebben gerespecteerd door terug te keren naar Frankrijk.

2.7. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 5 september 2022 heeft vermeld dat hij twee kinderen en een partner heeft in Frankrijk en dat hij de dag voordien naar België is gekomen om zijn broer te begeleiden op diens reis naar Kameroen. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een administratief rapport *“Illegaal verblijf”*, opgesteld op 22 november 2019, waaruit blijkt dat verzoeker beschikt over een verblijfstitel in Frankrijk, die geldig is van 30 september 2016 tot 29 september 2026. In bijlage bij dit verslag bevindt zich een kopie van deze Franse verblijfstitel. In dit verslag noch elders in het administratief dossier wordt betwist dat deze verblijfstitel verzoeker betreft.

2.8. Gelet op het feit dat hij voor het treffen van de bestreden beslissing elementen heeft verstrekt die er redelijkerwijze op wijzen dat hij gevolg heeft gegeven aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend in februari 2019 – in het bijzonder zijn geldige Franse verblijfstitel die werd afgeleverd in september 2016 en geldig is tot 29 september 2026, waarvan zich een kopie bevond in het administratief dossier –, kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening gehouden heeft met de elementen die zijn zaak kenmerken. Een en ander

klemt des te meer gezien de Raad in diverse nota's in het administratief dossier leest, "*Franse verblijfskaart in dossier*" en verzoeker op 5 oktober 2022 in uitvoering van de in punt 1.2. bedoelde bijlage 13septies werd teruggeleid naar Frankrijk en niet naar Kameroen.

2.9. Dit alles leidt tot de conclusie dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

2.10. Verweerder heeft geen nota ingediend, ontkent dus niet het betoog van verzoeker en de stukken die hij voegt bij zijn verzoekschrift ten bewijze hiervan en brengt dus geen elementen aan die afbreuk doen aan voormelde vaststelling.

Het enig middel is in de aangeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA